

Sygn. akt II CZ 213/10

..

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Iwona Koper (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek

SSN Krzysztof Strzelczyk (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku J. W.

przy uczestnictwie Z. W.

o podział majątku,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 15 kwietnia 2011 r.,

zażalenia wnioskodawczyni

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 19 października 2010 r.,

oddala zażalenie

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 19 października 2010 r. Sąd Okręgowy w K. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawczynie J. W. wniesioną od postanowienia tego Sądu z dnia 18 czerwca 2010 r. oddalającego apelację wnioskodawczynie od postanowienia Sądu pierwszej instancji w przedmiocie podziału majątku wspólnego.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Okręgowy podniósł, że wnioskodawczynie wskazała wprawdzie w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia w wysokości 157.466 złotych ale miarodajna jest jedynie wartość przedmiotu podlegającego rzeczywistemu rozpoznaniu i rozstrzygnięciu. Wartość tę oznaczyła wnioskodawczynie w apelacji na kwotę 41.438 złotych. W związku z tym rzeczywista wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną nie przekracza pułapu wyznaczonego w art. 519¹ § 1 k.p.c. Dlatego Sąd Okręgowy odrzucił skargę kasacyjną na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c.

W zażaleniu na to postanowienia wnioskodawczynie zarzuciła, że wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną stanowi cała wartość przedmiotu postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uczestnik postępowania o podział majątku wspólnego wnosząc skargę kasacyjną powinien podać w niej, zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c., wartość przedmiotu zaskarżenia. Wskazana wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest jednak wiążąca dla sądu drugiej instancji, ani dla Sądu Najwyższego. Mogą one poddać ją weryfikacji na podstawie akt sprawy z pominięciem zasad określonych w art. 25 i 26 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego: z dnia 24 maja 2001 r., IV CZ 20/01, nie publ., z 21 listopada 2001 r., I CZ 152/01, LEX nr 54322, i z dnia 6 listopada 2002 r., III CZ 98/02, OSNC 2004, nr 1, poz. 11).

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem w sprawach o podział majątku wspólnego, podobnie jak w innym tzw. sprawach działowych, wartością przedmiotu zaskarżenia jest wartość konkretnego interesu, np. rzeczy lub praw, których objęcie lub nieobjęcie podziałem skarżący kwestionuje

(por. powoływane już postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r., III CZ 98/02). Z reguły wartość ta nie przekracza – nawet gdy orzeczenie zakwestionowano w całości – wartości udziału skarżącego uczestnika (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 kwietnia 2002 r., II CZ 25/02, LEX nr 54494, oraz z dnia 21 stycznia 2003 r., III CZ 153/02, OSNC 2004, nr 4, poz. 60). W sytuacjach wyjątkowych, gdy skarżący podważa - co w sprawie nie miało miejsca - zasadę podziału majątku bądź też zaskarża rozstrzygnięcie w zakresie, w jakim dotyczy ono roszczeń z tytułu posiadania wspólnych rzeczy lub z tytułu zwrotu pożytków ewentualnie rozliczenia nakładów w wysokości przekraczającej wartość przypadającego udziału, wartość przedmiotu zaskarżenia może być od niego wyższa (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r., III CZ 98/02, OSNC 2004, nr 1, poz. 11 oraz powołane postanowienie z dnia 21 stycznia 2003 r.).

Ponieważ skarżąca nie podważała w skardze kasacyjnej samej zasady podziału, bezpodstawnie wskazała jako wartość przedmiotu zaskarżenia wartość całego majątku byłych małżonków objętego podziałem. Wobec tego Sąd odwoławczy prawidłowo w wyniku przeprowadzonej kontroli przyjął, że wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi co najwyżej, wskazana jako wartość przedmiotu zaskarżenia w apelacji, wartość zasądzonej od wnioskodawczynie dopłaty. Potwierdza to również treść skargi kasacyjnej, w której wnioskodawczynie kwestionuje nieuwzględnienie jej wniosku o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym oraz sposób rozłożenia na raty dopłaty zasądzonej w kwocie 41.438 złotych.

Zgodnie z art. 519¹ § 2 k.p.c. w sprawach o podział majątku małżeńskiego po ustaniu wspólności majątkowej o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia. Jeżeli wartość ta jest niższa niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych, skarga kasacyjna jest niedopuszczalna.

Z tego względu Sąd Najwyższy, orzekł jak w sentencji na podstawie do art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.